

– Майко... – отговори Франсоа II с такова хладнокръвие, което би направило чест на потайността му дори и в очите на Катерина, стига тя да можеше да се досети какво щеше да последва. – Майко, вие наистина сте толкова добра към мен, че ме е срам да продължавам да ви лъжа. Какво пък!? Признавам си, че обичам госпожица Дьо Сент Андре!

– А! – възкликна Катерина. – Ето, виждате ли...

– Забележете, майко – добави младежът, – че за пръв път говорите с мен за тази любов. И че ако бяхте заговорили с мен по-рано за това, нямаше да имам никакви причини да го крия от вас, защото тази любов не е само в сърцето ми, но е и проява на волята ми. Така че ако бяхте заговори по-рано за нея с мен, щях да ви призная по-рано.

– Проява на волята ви ли, Франсоа? – учуди се Катерина.

– Да. Наистина ли, майко, ви учудва това, че имам собствена воля? Затова пък, ако нещо учудва мен – произнесе младежът, без да сваля поглед от майка си, – то са само вашите сутрешни игрички с мен, с които ми разиграхте тук комедия на майчината нежност, докато именно вие сте извадили на показ тайната ми тази нощ и то за посмешище пред очите на целия двор, докато именно вие сте единствената виновница за случилото се.

– Франсоа! – извика кралицата-майка, която все повече и повече се учудваше.

– Не – продължи младежът. – Не, мадам, аз наистина не спях през цялата сутрин, през която пращахте за мен. Аз свързвах в едно всичките сведения, с които разполагах, за да си изясня първопричината за скандала, и съгласно всичките тези сведения, стигнах до ясения извод, че съм попаднал в капан, поставен именно от вас.

– Сине мой, сине мой! Чувате ли се какви ги говори-

те!? – процеди Катерина през зъби и хвърли на сина си блестящ и остър поглед, приличащ на острие на кинжал.

– Нека, мадам, първо се разберем за едно. В момента няма нито син, нито майка.

Катерина направи жест, изразяващ нещо средно между заплахата и уплаха.

– Тук има крал, стигнал, слава Богу, до пълнолетие, и има кралица-регентка, която, щом е такава волята на краля, няма защо да се занимава повече с държавническите дела. Кралете във Франция управляват от четиринадесетгодишни, мадам, а аз съм на шестнадесет. Така че ми омръзна ролята на дете, която все още ме карате да играя, въпреки че въобще не съответства на възрастта ми. Омръзна ми да ме водят за ръка, сякаш съм малко дете. И най-накрая, а с това и всичко е казано, мадам, позволете от този момент всеки от нас да заеме подобаващото му място. Аз съм вашият крал, мадам, а вие сте само моя поданица...

Ако в тези апартаменти бе гръмнал гръм, той нямаше да има по-ужасно въздействие от този съкрушителен отпор, погребващ всичките планове на Катерина. И най-важното бе, че всичките ѝ насмешливо-лицемерни думи бяха самата истина. В продължение на шестнадесет години тя бе отглеждала, бе се грижила, възпитавала, наставлявала, насочвала това рахитично дете, както в наши дни укротителите дресират дивите зверове. Бе изморявала, тормозила това лъвче, бе ходила по нервите му. И изведнъж това лъвче се бе будило най-неочаквано, бе започнало да ръмжи, да показва нокти, да я поглъща с гневен поглед и да се нахвърля върху нея, опънало докрай веригата си. Кой можеше да гарантира, че ако скъса веригата си, няма да разкъса майка си?

Заше метена, тя отстъпи.

Жена като Катерина Медичи имаше от какво да се стресне след видяното и чутото.

И може би най-много я порази не самото избухване на кралската гордост, а неочакваността му.

Всичко, според нея, се състоеше в умението да се действа тайно и прикрито, защото силата на донесената от нея политика на двуличие от Флоренция, се коренеше в прикриването.

И ето че се бе появила жена, младо момиче, почти още дете, която бе променила сина ѝ, бе възродила за живот това боледуващо същество, бе дала на немощното създание силата да произнесе толкова странните думи: „От този момент... аз съм вашият крал, а вие сте само моя поданица”.

„С жената, която е осъществила тази толкова невероятна метаморфоза – помисли си Катерина, – с жената, която е превърнала детето в мъж, роба – в крал, джуджето – във великан, с тази жена ще трябва да се преборя”.

След това заговори много тихо, сякаш събираше сили.

– Боже милостиви – прошепна кралицата-майка, – омръзна ми да се боря с призраци! Значи така – обърна се след това тя към Франсоа, готвейки се да продължи борбата, колкото и неочаквана да бе тя, – значи така, вие обвинявате мен като инициатор на скандала от тази нощ?

– Да – потвърди сухо кралят.

– Вие обвинявате майка си, без да сте сигурен, че тя е виновна. Ама че добър син!

– Да не би да искате да кажете, мадам, че заговорът не е замислен у вас?

– Въобще не съм казвала, че заговорът не е замислен при мен, но твърдя, че не съм го замислила аз.

– И кой тогава издаде тайната на срещите ми с госпожица Дьо Сент Андре?

– Бележката.

– Бележката ли?

– Бележката, изпаднала от джоба на мадам адмиралшата.

– Бележката, изпаднала от джоба на мадам адмиралшата? Що за шегички!?

– Опазил ме Бог, да превръщам в шега онова, по повод на което скърбите, сине мой.

– Но тази бележка... От кого бе подписана?

– На нея нямаше подпис.

– Тогава кой я е написал?

– Почеркът ми е непознат.

– Тогава къде, в края на краищата, е това послание?

– Ето го! – каза кралицата-майка.

Бележката през цялото време бе у нея и сега тя я подаде на краля.

– Почеркът на Лану! – възкликна кралят.

И след миг произнесе развълнувано:

– Бележката е моя!

– Така е, но съгласете се, че никой друг, освен вас, не може да знае това.

– И вие казвате, че е изпаднала от джоба на мадам адмиралшата?

– И то така явно, че всички помислиха, че е адресирана до мадам адмиралшата, и тръгнаха да я изненадат. Ако това не бе така – добави Катерина, свивайки рамене и усмихвайки се презрително, – как можете да си обясните, че първите двама, които сте видял, след като сте отворил очи, са били именно маршал Дьо Сент Андре и господин Дьо Жуенвил?

– Тогава в какво се състои тайната на интригата, насочена срещу мен и жената, която обичам?

– Само мадам адмиралшата може да каже това.

Франсоа приближи до устните си миниатюрна златна свирка и изсвири рязко. Един офицер повдигна завесата.

– Изпратете някого в дома на адмирала на улица „Бетизи” и нека кажат на мадам адмиралшата, че кралят желае незабавно да си поговори с нея.